

ver, at der objektivt er indtrådt en skade, eller om skadekravet i denne forbindelse erstattes af det i § 180 nævnte kvalificerede krav om forsætlig farefremkaldelse eller forsæt til skadevoldelse. Med henblik på at afklare disse spørgsmål har Straffelovrådet i betænkning nr. 1099/1987 om strafferammer og prøveløsladelse foreslået en præcisering af § 183, stk. 1 og 2, hvorefter der i stk. 1 kræves forsæt til skade, og hvorefter der i stk. 2 alene henvises til handlingsbeskrivelsen i stk. 1, og ikke tillige til skadekravet.

Justitsministeriet kan tiltræde Straffelovrådets forslag. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, og 10.

18.3. Baggrunden for, at straffeloven af 1930 fik titlen borgerlig straffelov, var den dengang herskende opfattelse, at retsordenen kunne inddeles i en civil og en militær sfære. Modstykket til borgerlig straffelov var og er således militær straffelov. Straffelovrådet har i betænkning nr. 1099/1987 om strafferammer og prøveløsladelse foreslået, at den mere tidssvarende og mundrette titel »straffeloven« erstatte den hidtidige. Herved får militær straffelov en mere naturlig placering som en strafferetlig særlov.

Justitsministeriet kan tiltræde Straffelovrådets forslag. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

19. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser.

Lovforslaget skønnes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

20. Hørte myndigheder m.v.

Betænkning nr. 1211/1990 om samfundstjeneste har været sendt til høring hos:

Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, Københavns Byret, Retten i Århus, Retten i Odense og Retten i Ålborg, Den Danske Dommerforening, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Foreningen af politimestre i Danmark, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Advokatrådet, Indenrigsministeriet, Forsvarsministeriet, Dansk Kriminalpolitiforening og Dansk politiforbund.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1

Til nr. 1 og 2.

Der henvises til de almindelige bemærkninger under punkt 18.3.

Ved ændringen af straffelovens § 2 bliver straffelovens kapitel 1-11 anvendelig også på militære forhold. Bestemmelsen i militær straffelovs § 1 bliver

herved overflødig og bør formentlig ophæves ved lejlighed.

Til nr. 3.

Straffelovens § 56, stk. 2, 1. pkt., indeholder bestemmelsen om den form for betinget dom, ved hvilken der sker udsættelse af en fastsat straf. I 2. pkt. tilføjes: »Dette gælder dog kun, såfremt straffen er bøde, hæfte eller fængsel«. Bestemmelsen har oprindeligt haft den betydning, at den udelukkede betinget idømmelse af ungdomsfængsel. Efter denne straffarts ophævelse i 1973 må 2. pkt. anses for overflødig, og det foreslås derfor, at bestemmelsen udgår.

Til nr. 4.

Efter straffelovens § 58, stk. 1, kan den ubetingede del af en delvis betinget dom højst være 3 måneders hæfte eller fængsel. Dette maksimum foreslås forhøjet til 6 måneder. Det vil herved blive muligt at afsige en delvis betinget dom i visse tilfælde, hvor retten på den ene side gerne vil undgå en rent ubetinget straf, men på den anden side ikke finder en ubetinget strafdel på højst 3 måneder tilstrækkelig. Ændringen må antages at være formålstjenlig i nogle af de tilfælde, hvor den samlede forskyldte straf ligger på et niveau af 8-12 måneder eller eventuelt højere. Ved lavere forskyldte straffe vil der formentlig sjældent være anledning til at fastsætte en ubetinget strafdel på mere end 3 måneder, fordi der normalt kan ventes at ske prøveløsladelse efter to trediedele af straffetiden. Ændringen er ikke udtryk for en skærpet kurs i tilfælde, hvor domstolene hidtil har fundet det tilstrækkeligt at gøre indtil 3 måneder af en forskyldt straf på 8 måneder eller mere ubetinget.

Til nr. 5.

I sager om vilkårovertrædelser ved almindelig betinget dom gælder efter straffelovens § 60, stk. 1, den regel, at afgørelser om fuldbyrdelse af en i medfør af § 56, stk. 2, fastsat betinget straf træffes ved kendelse, medens tilsvarende afgørelser træffes ved dom, såfremt der i medfør af § 56, stk. 1, ikke har været fastsat straf i den betingede dom. Sondringen har ingen betydning for rettens sammensætning, da der ikke medvirker domsmænd i noget af tilfældene, jf. retsplejelovens § 688, stk. 3, nr. 5. Der er alene tale om den mere formelle forskel mellem dom og kendelse. Forskellen er begrundet med, at fuldbyrdelse af en allerede idømt betinget straf kun kræver en kendelse herom, medens der hører en dom til udmåling af straffen. Forskellen har den videre konsekvens, at appel over for den trufne afgørelse i det ene tilfælde sker ved kære, i det andet tilfælde ved anke.